

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1022/2015
22.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници тужиоца Г.Ј. из Ђ., чији је пуномоћник Б.Р., адвокат из Н.С., против тужене Ц.П., предузетник ЗР Ј. из П., чији је пуномоћник у поступку по ревизији М.В., адвокат из С., ради поништаја одлуке, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2435/14 од 26.01.2015. године, у седници већа одржаној 22.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2435/14 од 26.01.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 583/13 од 29.05.2014. године, утврђено је да је ништав споразум о престанку радног односа од 28.05.2012. године туженог ЗР Ј. Ц.П. предузетник из П.. Обавезан је тужени ЗР Ј. Ц.П. предузетник из П. да тужиоца врати на рад и распореди на послове у складу са његовом стручном спремом, радним искуством као и преосталом радном способношћу. Обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове поступка у износу од 179.250,00 динара увећано за законску затезну камату почев од 29.05.2014. године па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2435/14 од 26.01.2015. године, жалба тужене је делимично усвојена и првостепена пресуда преиначена у делу у којем је утврђено да је споразум тужене од 28.05.2012. године ништав, тако што је одбијен тужбени захтев тужиље за утврђење да је ништав споразум тужене о престанку радног односа од 28.05.2012. године, док је у преосталом делу жалба тужене одбијена и првостепена пресуда потврђена. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова састава одговора на жалбу.

Против другостепене пресуде тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, због погрешне примене материјалног права и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао правилност побијане пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/2014), и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У ревизији се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП. Међутим, ревизија не може да се изјави због битних повреда одредаба парничног поступка из тачке 12. већ само због битних повреда одредаба парничног поступка, које су предвиђене као ревизијски разлог, одредбом члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеним чињеницама, тужилац је био код тужене на неодређено време, на радном месту секач моторном тестером у време када је дошло до његовог повређивања. Дана 13.04.2011. године тужилац је био распоређен на радном месту секача на терену. Приликом обављања свог радног задатка, изненада се извалило дрво тополе из земље и ударило тужиоца, па је наведеном приликом задобио тешку телесну повреду. Након повређивања тужилац је био на боловању. Пет дана пре завршетка боловања 11.05.2012. године тужилац се јавио на посао пословођи и супругу оснивача ЗР Ј. Р.П., како би се договорили око будућих послова, с обзиром на то да је потребно да га у складу са налазима лекара распореди на лакше послове у складу са преосталом радном способношћу. Р.П. је тужиоцу одговорио да сада нема посла да остане код куће те да ће га он назвати када буде било потребе за његовим радом, али да му не може дати лакше радно место. Тужилац је дана 01.06.2012. године примио путем курирске службе споразум о престанку радног односа од 28.05.2012. године. Пре него што је примио предметни споразум, тужилац о томе није разговарао са Р.П., споразум није потписао, нити га је вратио назад туженој. У споразуму о престанку радног односа је наведено да на основу члана 177. Закона о раду директор и тужилац закључују поменути споразум којим су се споразумели да тужиоцу престане радни однос 28.05.2012. године, да се послодавац обавезује да ће му вратити уредно попуњену радну књижицу и исплатити зараду за месец мај 2012. године. Тужилац наведени споразум никад није потписао нити се сагласио са садржином и закључењем истог.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредбе члана 177. и члана 191. Закона о раду, те члана 26, 28, 103. и 109. Закона о облигационим односима усвојио тужбени захтев тужиоца и утврдио да је ништав споразум тужене о престанку радног односа од 28.05.2012. године и обавезао тужену да тужиоца врати на рад и распореди на послове у складу са његовом стручном спремом, радним искуством као и преосталом радном способношћу.

Одлучујући о жалби тужене другостепени суд није прихватио став првостепеног суда да је предметни споразум ништав. По оцени другостепеног суда предметни споразум није закључен, па се не може утврдити његова ништавост, односно не може се утврдити ништавост нечега што није ни закључено и што не постоји, па је другостепени суд првостепену пресуду преиначио у делу у којем је утврђено да је споразум ништав на тај начин што је одбио тужбени захтев тужиоца да се утврди да је ништав споразум тужене о престанку радног односа од 28.05.2012. године. Одлучујући о жалби тужене у делу у којем је првостепени суд усвојио захтев тужиоца за враћање на рад, другостепени суд је у том делу жалбу одбио и

првостепену пресуду потврдио налазећи да је правилна одлука првостепеног суда да је тужена у обавези да тужиоца врати на рад. Како предметни споразум није закључен, а произвео је последице у виду одјаве тужиоца са обавезног социјалног осигурања и онемогућавања од стране тужене тужиоцу да ради и да буде распоређен на одговарајуће послове, тужена није донела, нити доставила тужиоцу решење којим му је отказала уговор о раду са одређеним датумом, по оцени другостепеног суда тужена је дужна да тужиоца врати на рад.

Врховни касациони суд је испитао другостепену пресуду у делу одлуке о враћању тужиоца на рад, јер само тај део одлуке тужена може побијати ревизијом, с обзиром на то да је другостепеном пресудом првостепена пресуда преиначена и одбијен тужбени захтев тужиоца за утврђење да је ништав споразум тужене о престанку радног односа од 28.05.2012. године. Врховни касациони суд налази да је правилна одлука нижестепених судова да је тужена у обавези да тужиоца врати на рад према одредби члана 191. Закона о раду и у потпуности је прихватио разлоге другостепеног суда, те је истицање у ревизији тужене да је погрешно примењено материјално право у побијаној другостепеној пресуди неосновано.

Врховни касациони суд није ценио остале наводе у ревизији тужене којом се побија утврђено чињенично стање, јер према одредби члана 407. став 2. ЗПП, ревизија не може да се изјави због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања.

На основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**